

Hai tên vệ sĩ lặng lẽ trở ra. Văn Bình níu áo tên đi sau :

— Tôi cương quyết phản đối. Các ông không có quyền giam tôi ở đây.

Tên vệ sĩ gạt tay chàng :

— Hừ, giam còn là phúc. Đem đi bắn nữa kia.

— Tôi là công dân ngoại quốc. Công dân Mỹ.

Các ông không có quyền bắt người Mỹ.

— Hà hà, còn gì uất ức nói nữa cho hả...

— Yêu cầu các ông báo tin cho tòa đại sứ Mỹ biết.

— Còn muốn phản đối nữa không ?

Văn Bình toan bước ra theo, nhưng tên vệ sĩ Mông cổ đã ẵm chàng ngã xuống :

— Nằm xuống đây.

Cửa xà-lim đóng sầm. Trong đời, chàng đã nằm xà-lim nhiều lần. Xà-lim ở Hà nội cũng không thua xà-lim Lu-bi-an-ka là bao về phương diện rùng rợn. Tuy nhiên, đã vào Lu-bi-an-ka thì có phép lạ như Tôn hành Giả cũng ít hy vọng trốn thoát. Đã vào Lu-bi-an-ka là cầm chắc cái chết trong tay.

Nhưng lần này bị giam trong xà-lim, tử tội ở Lu-bi-an-ka, Văn Bình lại không sợ bị chết. Vì Bô-rét sẽ dùng chàng. Dùng làm việc gì chàng chưa biết. Song chàng biết chắc là nội đêm nay chàng sẽ được Bô-rét thả về khách sạn Metropole.

Lẽ ra chàng phải lợi dụng cơ hội để ngủ một

giấc bù trừ. Nhưng chàng không dám. Vì giờ phút này, những vành tai và cặp mắt điện tử đang theo dõi chàng. Hầu hết xà-lim ở Lu-bi-an-ka đều được trang bị máy chụp vô tuyến truyền hình. Các chuyên viên KGB đang quan sát phản ứng của chàng.

Chàng phải đóng kịch để lừa họ. Chàng bèn đập nắm tay rầm rầm vào cửa sắt :

— Bônkốp, Vélana, mở cho tôi ra.

Phá một hồi mỗi tay, chàng ngồi bệt xuống nền xi-măng lạnh buốt. Rồi đứng bật dậy, hét lớn :

— Mở cho tôi ra ! Tôi là Kevin, công dân Mỹ.

Tôi là người vô tội...

Chàng giả vờ im bật. Vì tiếng người rên khóc vừa từ ngoài hành lang lọt vào. Đó là tiếng đàn bà :

— Lạy các ông, đau quá, tôi chết mất.

Tiếng đàn ông :

— Ồ, mới nhờ mấy cái móng tay mà cô nàng đã kêu lên o i oái. Như vậy đã lấy gì làm đau.

— Đau quá, đau quá, ông ơi ?

— Nghỉ một lát, rồi đến móng chân. Nhờ móng chân cái mới thật là đau.

— Ông tha cho tôi.

— Vậy mày đã chịu nhận tội chưa ?

— Thưa ông, tội gì ?

— Lại còn lẻo mép. Tội làm gián điệp cho địch, chứ còn tội gì nữa ?

— Thưa ông, tôi không hề làm gián điệp cho

dịch.

— Thế thì thôi. Bây giờ đến móng chân. Để xem mấy phút nữa mày còn dám chối nữa không?

Tiếng người đàn bà tru tréo.

— Đau quá, đau quá!

— Lắm mồm, nghe điếc tai không ai chịu được... Cái kềm đầu đưa cho tao.

— Vâng, tôi xin khai. Tôi xin nhận tội.

— Nhe không ư, chỉ ư nặng. Hồi này, chịu nhận tội có phải còn nguyên móng tay không.

— Oan tôi lắm ông ơi!

— Câm họng. Mày còn nói nữa tao sẽ cắt đứt lưỡi.

Nạn nhân nín lặng. Văn Bình nghe tiếng người bị lời sênh sếch. Rồi đến giọng nói của một nạn nhân khác, một người đàn ông:

— Các ông mang tôi đi bán ư? Tôi chưa ra tòa mà...

Tiếng người linh gác:

— Tòa án không có thời giờ xét xử những tên gián điệp đế quốc như mày. Đứng lên... mày yên tâm, binh sĩ Liên số bốn rất trúng, viên đạn nào cũng găm vào người, mày sẽ chết ngay, không biết đau đớn gì hết.

Văn Bình nghe tiếng cửa sắt đóng lại.

Rồi hoàn toàn yên lặng. Chàng ngồi bó gối trên sàn xi-măng, nhìn ngọn đèn vàng, vẻ mặt lo sợ.

Chàng ngồi như thế được 15 phút thì bên ngoài có tiếng giầy cồm cộp. Cửa xà-lim mở ra. Hai tên vệ sĩ hồi nãy đứng sừng sững trước cửa, hạ lệnh cho chàng bước ra. Chàng ngoan ngoãn theo họ đi hết hành lang sâu hun hút, xuống một cầu thang xoắn ốc rồi trèo một cầu thang xoắn ốc khác. Chàng đã hiểu tại sao KGB bắt chàng xuống thang, lên thang liên tiếp như vậy. Họ muốn tim chàng đập mạnh. Họ muốn chàng sợ hãi đến cực độ.

Chàng được dẫn vào một xà-lim khác ở bên trên. Chàng bèn hỏi:

— Ô kia, tôi vẫn bị giam ư?

Một tên vệ sĩ đáp:

— Chịu khó đợi một lát. Anh sẽ được cấp trên hỏi cung.

Cửa xà-lim lại được khóa kín. Xà-lim này lớn hơn xà-lim dưới hầm. Tuy nhiên, đồ đạc có vẻ trang trọng hơn với cái giường sắt gắn chặt vào tường, và cao tit gần trần phòng là một khung cửa có chấn song to tướng, và được che kín bằng thép mắt cáo. Khung cửa này nhìn ra sân vì chàng nghe tiếng người phía sau.

Chàng đứng lên giường kiếng chân, bám lấy góc cửa sổ. Chàng đoán đúng: phía sau là một cái sân nhỏ, nằm lọt giữa những bức tường đá cao ngất.

Chàng lại nghe tiếng giầy, tiếng khóa, tiếng xích sắt rỗng rỗng, rồi một tử tội hiện ra giữa một tốp

linh gác lực lưỡng. Phạm nhân được áp giải đến chân tường đối diện khung cửa xà-lim.

Văn Bình thấy rõ mồn một vi đèn ngoài sân được thấp sáng chung. Chàng còn nhìn thấy cả làn da mặt trắng bệch như tờ giấy của tử tội khi bị trời quật vào cọc. Toán lính hành quyết chia ra làm hai, một nửa đứng, nửa kia quỳ gối. Theo khẩu lệnh của đội trưởng, họ nâng súng lên và chĩa vào tử tội.

Đoàng, đoàng, đoàng... một loạt tiếng súng nổ vang. Tử tội giãy lên rồi ngoẹo đầu tắt thở. Một cái áo quan trắng hếu được chở tới. Người chết được mở trói, kéo ra khỏi cọc, bỏ vào trong hòm. Trong nháy mắt, đội lính hành quyết đã biến khỏi tầm mắt của Văn Bình. Chàng thở dài tuột xuống giường.

Tuy nhiên, chàng cố tình trượt chân để ngã xuống nền phòng.

Chàng nằm sóng soài, mặt ngửa lên, quan sát khắp xà-lim. Chàng vừa nhìn thấy ống ảnh vô tuyến truyền hình. Chàng giả vờ kêu đau rồi tiếp tục rên khừ khừ.

Chàng rên như vậy gần nửa giờ mới có người mở cửa. Văn hai tên vệ sĩ quen mặt. Chàng lại ngoan ngoãn ra ngoài, xuống cầu thang rồi lên cầu thang. Cầu thang nào cũng gồm trên 50 bậc, theo hình tròn ốc, bọn vệ sĩ lại giục trèo nhanh, người yếu tim có thể ngã lăn xuống và ngất xỉu. Văn Bình

vịn lan can thở hồng hộc :

— Mệt quá, các anh ơi !

Một tên vệ sĩ thúc mũi súng vào xương sườn chàng, giọng gay gắt :

— Chà, lát nữa còn mệt nhiều nữa.

10 phút sau, sau khi lên thang, xuống thang, đi vòng hành lang dài vô tận, Văn Bình bước vào một căn phòng lớn, đèn điện sáng như ban ngày. Trong phòng chỉ có một cái bàn sắt và một cái ghế sắt. Trên tường, và chung quanh phòng, toàn là dụng cụ tra tấn. Những dụng cụ ghê gớm nhất trong lịch sử tra tấn của loài người ..

Bờrét chống nạnh, nhìn Văn Bình, trên môi ngất ngưỡng điệu xi-gà còn nguyên, không dớt. Văn Bình vội đứng lại, lắp bắp :

— Thưa ông..

Bờrét lạnh lùng :

— Vâng, chào ông. Ông biết tôi đưa ông đến đây để làm gì không ?

— Thưa ông, tôi vô tội..

— Vô tội hay có tội, lát nữa hãy bàn tới. Đang còn nhiều thời giờ, vội đi đâu mà sợ.

— Sáng mai tôi phải đi Anbani.

— Không được. Ông ráng ở lại đây với chúng tôi ít ngày rồi lên đường cũng chưa muộn..

— Thưa, ông cho phép tôi đi Anbani.

— Không.

— Vậy, tôi sẽ được đi đâu ?

— Đi âm phủ.

— Trời ơi, nghĩa là tôi sẽ bị bắn ?

— Dĩ nhiên.

— Ông cứu tôi với. Nếu được ông cứu, tôi sẽ xin làm bất cứ việc gì để đền ơn.

— Thong thả. Tính tôi vốn ghét hấp tấp. Ông đã nghe nói tôi là ai chưa ?

— Thưa chưa.

— Ông không nói dối đấy chứ ?

— Thưa không.

— Vậy tôi xin tự giới thiệu. Tôi là Bô-rét, chuyên viên Phản gián Liên bang Xô viết, phụ tá đặc biệt của đại tướng Sê-rốp, đặc trách Hành chánh Hải ngoại của KGB. Tôi nổi tiếng trên thế giới nhờ một tài mọn. Tôi đưa ông tới đây là để xem tôi biểu diễn tài mọn ấy.

— Oan tôi lắm, ông ơi !

—Ồ, cái ông Kevin này hay đánh trống lảng quá ! Phải, ông oan lắm, hàng trăm kẻ có tội nặng bị bắt vào đây như ông cũng đã nở miệng kêu oan. Ông cứ kêu oan đi, tôi không cấm đâu. Nhưng đến khi tôi thi thố tài mọn thì chắc chắn ông sẽ không thích kêu oan nữa.

Bô-rét rút trong túi ra một hộp xi-gà Ha-van, loại điếu nhỏ như điếu thuốc lá đầu lọc. Hộp xi-gà 10 điếu này được Cuba xuất cảng sang Nga số, đời

lấy vỏ khí. Hẳn dĩ hộp xi-gà gần mặt Văn Bình rồi nói :

— Ông đừng tưởng bở. Không phải xi-gà đâu nhé. Mà là xi-gà giả hiệu. Nó đựng bên trong một dụng cụ tra tấn độc đáo mà giới an ninh tây phương mệnh danh là «máy quay điện», hoặc «cối xay cà phê» nói theo tiếng lóng. Nó có hai cái pin nhỏ xiu, đủ làm máy chạy được 12 giờ đồng hồ. Nó bé thật đấy, song công dụng của nó lại rất hữu hiệu. Tôi chỉ móc một đầu dây vào môi ông và bấm nút là trong vòng một phút ông sẽ đổ máu miệng, máu mũi. Trong vòng hai phút, máu sẽ đổ ra mắt, ra tai, và hậu môn. Lưỡi ông sẽ bị tê liệt, suốt đời ông ăn không biết ngon nữa. Đó là chưa nói đến hậu quả đối với ngũ quan ông. Sau khi bị quay điện ông sẽ mắc bệnh kém mắt và lãng tai. Năm năm sau, ông sẽ thành người mù và điếc. Bây giờ tôi mời ông thử chơi một vài phút nhé ?

Văn Bình run lẩy bẩy :

— Xin ông tha cho tôi.

Bô-rét cười nhạt :

— Ông sợ hả ? Sợ là phải. Voi cũng sợ toát mồ hôi, huống hồ là người. Ông sợ món cối xay cà-phê, vậy tôi giới thiệu với ông vài món ăn chơi khác.

Bô-rét dặt tay Văn Bình về phía cuối phòng. Thấy chàng bước không vững, hẳn đặt bàn tay lên

vai chàng :

— Đàn ông gì mà hèn quá ! Đây này, ông có nhìn thấy cái vòng Tây ban nha treo ngay trước mặt không ?

Văn Bình không lạ gì về cái được đặt tên là vòng Tây ban nha. Nó gần như cái gong, chỉ khác là gong bằng gỗ thì nó bằng sắt, đeo nhiều tầng chì nặng, cắm đinh nhọn tua tủa. Nó được đeo vào cổ tội nhân rồi người ta vặn vít cho nó hẹp dần lại. Những mũi đinh nhọn đâm vào cuống họng và gáy, tội nhân sẽ mất hết máu hoặc nghẹt thở mà chết. Trong Tháp chuông Luân đôn, chính phủ hoàng gia Anh quốc đã cho trưng bày một số dụng cụ tra tấn được sử dụng tại Âu châu dưới thời Trung-Cổ. Văn Bình đã từng đến xem để rút kinh nghiệm. Tòa nhà lâu đời được xây cất từ 900 năm trước ấy có thể được coi là bảo tàng viện tra tấn kinh hoàng nhất thế giới. Văn Bình đã thấy cái vòng Tây ban nha, cũng như cái máy nhỏ móng tay, cái cùm nặng 20 kí và đặc biệt là bộ giáp sắt gồm hai mảnh như hột đậu phụng, tội nhân bị nhốt vào trong rồi bên ngoài vặn chặt lại, tội nhân sẽ ngạt thở, thịt xương dập nát...

Bờlét chỉ một đồng quả tạ tròn, vuông, nhiều cỡ khác nhau, và giải thích :

— Những trái cân chì này được dùng để ép ngực tội nhân. Kẻ gan lì nhất cũng phải cung khai.

Hình cụ ép ngực được coi là gián dị mà lợi hại, trên thế giới chỉ mới có một tội nhân chịu nổi 200 kí (1). Trông ông đồ da thắm thịt, vai ngực nở nang, nhưng ông không chịu nổi 100 hoặc 150 kí đâu. À, nhân tiện tôi kể ông nghe luôn. Hồi thế kỷ 17, ở nước Anh có một đạo luật kỳ lạ, phạm nhân ra trước vành móng ngựa phải khai là có tội hoặc chối tội, chứ không được ngậm miệng. Phạm nhân thường ngậm miệng vì như vậy tòa sẽ không xử được, và cho dầu y bị tra tấn đến chết, Nhà nước vẫn không thể tịch thu sản nghiệp của y. Tòa án trừng phạt kẻ ngậm miệng bằng cách ép ngực bằng trái cân nặng. Nhân chuyện xưa, tôi muốn khuyên ông một điều : ông nên nhận tội đi.

Văn Bình thở dài nã nuột :

— Thưa ông, trước khi nhận tội ít ra tôi cũng phải biết tôi phạm tội gì đã chứ ...

Bờlét nhún vai :

— Ông lại bướng bỉnh rồi. Nhưng thôi, đó là việc sau. Tôi chưa giới thiệu hết với ông. Ông hãy nhìn theo ngón tay tôi. Trong tấm ảnh treo trên tường, ông có thấy không ?

Không chờ Văn Bình đáp, hần thân nhiên nói tiếp :

— Đó là những hình cụ thông dụng ở Trung hoa. Ngày nay, nước Tàu đã theo xã hội chủ nghĩa nhưng phương pháp tra tấn vẫn không thay đổi.

(1) Đó là Blueskin, một tên trộm